

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 6918/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט ח' כבוב

המערער: אלעד בן נון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופטת מ' ברנט) שניתן ביום 9.9.2021 בת"פ
59196-03-19

תאריך הישיבה: כ"ה באלול התשפ"ב (21.9.2022)

בשם המערער: עו"ד צ'רלי סבג

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב; עו"ד רועי לוס

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת מ' ברנט) אשר ניתן ביום 9.9.2021 בת"פ 59196-03-19, במסגרתו הושתו על המערער 10 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית, וכן הפעלה של מאסרים על-תנאי כך שסך הכל נגזר עליו לרצות בין כותלי הכלא 11 שנים ו-7 חודשי מאסר.

כתב האישום

2. ביום 27.1.2021 הורשע המערער, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בסדרת מעשי סחיטה באיומים אשר בוצעו באופן שיטתי כלפי מספר רב של אנשים ובכמה עבירות נלוות. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המדינה

תעתור לעונש של מאסר בפועל לתקופה של 14 שנים ואילו ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה.

3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, פעל המערער בתקופה שבין חודש אוקטובר 2016 לחודש פברואר 2019 כדי לסחוט כספים מגברים שונים – וזאת, בשיטה קבועה כפי שיפורט להלן. תחילה הציג את עצמו המערער באתרים ציבוריים להתכתבויות באינטרנט (צ'טים) באמצעות דמות פיקטיבית של בגיר או בגירה צעירים ויצר קשר עם גבר כלשהו. המערער והגבר החליפו ביניהם מספרי טלפון ועברו להתכתבות באמצעות אפליקציית ווטסאפ שנשאה אופי מיני, כאשר המערער הביע עניין לקיים יחסי מין עם הגבר, לעיתים בתמורה לקבלת תשלום. בהמשך קבע המערער עם הגבר נקודת מפגש וזאת לצורך קיום יחסי מין. בחלק מהמקרים, במהלך ההתכתבות, ולעיתים דקות ספורות לפני המפגש, מסר המערער כי גילה של דמותו הפיקטיבית הוא למעשה 15 או 15.5 שנים. בהגיעו של הגבר למקום המפגש, המערער היה מגיח מולו ומציג את עצמו כשוטר או כעובד במשרד העוסק באיתור פדופילים; מספר לגבר כי הוא "נתפס"; כי כל התקשורת ביניהם מתועדת, לרבות רצונו לקיים יחסי מין עם קטיין; ומוסר כי מידע זה יפורסם ברשתות חברתיות ויעבור לטיפול המשטרה. במקביל השים עצמו המערער כאילו הוא מדבר במכשיר הטלפון הנייד עם המשרד, מבקש מאנשי המשרד להשהות את הפרסום ואת הזמנת המשטרה ופעל, כביכול, כדי לשכנע את המשרד לתת לגבר מוצא מההסתבכות הצפויה לו. אז הציע המערער לגבר כי המקרה לא יפורסם ולא יועבר לטיפול משטרה, וזאת בתמורה להתחייבות של הגבר לא ליצור עוד קשר מיני עם קטינים וכן למתן תרומה של סכום כסף, בסך עשרות אלפי שקלים אשר המערער טען שמיועדים עבור מחלקה אונקולוגית באחד מבתי החולים בארץ (להלן: התרומה). כן היה המערער דורש מהגבר כי יאפשר לו לערוך חיפוש במכשיר הנייד, ברכבו או בביתו כדי לוודא כי אין בנמצא חומר פדופילי או סמים. במסגרת זו, דחק המערער בגברים להעביר לו את התרומה בכמה דרכים אפשריות שכללו מסירת מזומן, העברת כספים מיידית באמצעות יישומון (אפליקציה) וכן ליווי הגבר לכספומט לצורך משיכת מזומן ומסירתו לידי המערער. במקרים בהם הסחיטה הצליחה, הכסף נמסר למערער או הועבר לחשבון אותו מסר המערער, כאשר בחלק מהמקרים הכסף הועבר ישירות לבעלי תחנות טוטו-ווינר שבהן הימר המערער. באמצעות שיטה זו סחט המערער מהמתלוננים סכום כולל של 713,000 ₪, 53,100 דולר ארה"ב, 2,000 יורו, תכשיטים שונים ושני מכשירי טלפון נייד.

4. בשל מעשי העבירה האמורים והעבירות הנלוות, הורשע המערער בסחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ריבוי עבירות); סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק (ריבוי עבירות);

התפרצות וגניבה ממקום מגורים, עבירה לפי סעיפים 406(ב) ו-405(ד) לחוק (ריבוי עבירות); פגיעה בפרטיות (הטרדה אחרת), עבירה לפי סעיפים 2(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (ריבוי עבירות); ונהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיפים 10 ו-62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

5. בגזר הדין עמד בית המשפט המחוזי על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, וקבע כי במעשיו פגע, באופן קשה ביותר, בערכים החברתיים המוגנים אשר כוללים את שלוותו הנפשית של הקורבן, ביטחונו, חירותו והאוטונומיה הפרטית שלו. עוד נקבע כי מעשי המערער פגעו ביסודות החברה ושלטון החוק ומחייבים ענישה הולמת. בנוסף נקבע כי מעשיו של המערער מהווים אירוע אחד שכן מדובר בתכנית עבריינית כוללת אשר הוצאה אל הפועל באופן שיטתי כלפי המתלוננים. לאחר שסקר את הפסיקה שעניינה ענישה נהגת, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין 10 ל-14 שנות מאסר לריצוי בפועל.

6. באשר לנסיבות בהן ביצע המערער את מעשיו הפליליים – התייחס בית המשפט לכך שמעשיו אלו של המערער נמשכו זמן רב – בין השנים 2016 ל-2019 לאורך שנתיים וארבעה חודשים. כן ניתן משקל לעברו הפלילי המכביד של המערער אשר כולל ארבע הרשעות בגין עבירות סחיטה באיומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק וגניבה. כן ניתן משקל לכך שבזמן שהמערער עמד לדין בגין העבירות הנוספות, הוא ביצע את העבירות מושא הדיון הנוכחי, תוך שהוא מזהיר לבית המשפט כי הוא מטפל בעצמו ועובר שיקום. חלק מהעבירות מושא הדיון הנוכחי אף בוצעו כאשר המערער נמצא תחת צו שירות מבחן. כמו כן נקבע כי יש לתת משקל מסוים להתנהלותם של המתלוננים. בהתחשב בשיקולים אלה, נקבע כי נכון יהיה למקם את עונשו של המערער בחלקו האמצעי של המתחם. בית המשפט המחוזי הדגיש כי למרות שהמערער הכתיר את עצמו בשם "לוכד הפדופילים", הוא לא מסר למשטרה, במהלך ביצוע העבירות, ולו שם אחד משמות המתלוננים, ונמנע מלעשות כן אף לאחר מעצרו. בית המשפט קבע אפוא כי המערער ביצע את העבירות בהן הורשע מתוך מניע של בצע כסף.

7. בהתאם לאמור, גזר בית המשפט המחוזי על המערער 10 שנות מאסר לריצוי בפועל; הפעלת מאסרים-על-תנאי במצטבר, ובהם שני מאסרים מותנים בני 6 חודשים כ"א, מאסר מותנה של חמישה חודשים ומאסר מותנה של חודשיים – כך שבסך הכל נגזר על המערער לרצות בכלא 11 שנים ו-7 חודשים. כמו כן נגזר על המערער לשלם קנס בסך

של 25,000 ₪ או לרצות 75 ימי מאסר תמורתו; ובנוסף, הוטלו עליו 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של סחיטה באיומים או פריצה, ו-6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו ממאסרו עבירה על חוק הגנת הפרטיות או עבירה של נהיגה ללא רישיון. לצד עונשים אלה, חויב המערער לשלם פיצוי בסך 10,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים.

מכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים

8. לטענת המערער, שגה בית המשפט המחוזי בהחליטו להטיל עליו עונש חמור מבלי שנתן משקל לנסיבותיו המיוחדות של המקרה, שעיקרן תפיסת פדופילים על ידי המערער. עיקר טיעונו של המערער מופנים כלפי הפער שנוצר, לשיטתו, בין העונש שהושת עליו לבין גורל המתלוננים אשר לטענתו "זכו מההפקר" מאחר שלא נפתחו נגדם הליכים פליליים. בהקשר זה, נטען כי מדובר באכיפה בררנית. עוד נטען כי לא היה מקום ליחס למערער גרימת נזק למתלוננים שכן לא מדובר באנשים תמימים אלא במי שניסו לבצע מעשים פליליים קשים אשר כללו יחסי מין עם קטין. כמו כן נטען כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לכך שמעשיו של המערער היו בגדר פעולת נקם נגד אנשים הפוגעים בילדים. לטענת המערער, הוא עצמו נפל קורבן לעבירות דומות, אשר הותירוהו בטראומה שהובילה אותו להתמכרות להימורים. כן נטען כי היה מקום לתת משקל לשיקולים אלו לא רק במיקום עונשו של המערער במתחם שנקבע עבורו, אלא גם בקביעת המתחם עצמו. עוד נטען כי לא ניתן משקל לעובדה שהמערער הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי והעדת עדי הגנה רבים. בנוסף נטען כי מעשיו של המערער חמורים פחות מהמקרים אשר נדונו בפסיקה אליה הפנה בית המשפט המחוזי בגזר דינו. עוד נטען כי לא היה מקום לקבוע כי מיקום עונשו של המערער יהיה באמצע מתחם הענישה ולא בתחתיתו. בנוסף, טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שהפעיל את עונשי המאסר המותנה במצטבר – דבר שהוביל להחמרה בלתי מידתית בעונשו של המערער. באשר לפיצוי, נטען כי אין זה ראוי לחייב את המערער לפצות את המתלוננים בסכומים שנפסקו, בשים לב למעשיהם הפדופיליים. כן מלין המערער על כך שבנוסף לשאר העונשים פסל אותו בית המשפט מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

9. בדיון שהתקיים לפנינו, חזר המערער על עיקרי טענותיו. המדינה מצידה, סמכה את ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי וביקשה שלא נתערב בו. ביחס לטענת האכיפה הבררנית נטען כי כלל לא מדובר באכיפה בררנית, ומכל מקום, בגזר הדין לא

נקבע דבר ביחס להיות המתלוננים "פרופילים" כטענת המערער. עוד נטען כי מכלול נסיבות המקרה – ובהן: עברו הפלילי המכביד של המערער; גילו; ביצוע חלק מהעבירות בצלו של צו מבחן, כאשר המערער מצהיר בערכאות שיפוטיות כי הוא אדם משוקם; וכן העובדה שעל אף שהמערער הודה בכתב האישום, הוא לא חסך ולו עדות אחת של המתלוננים – מצדיקות את העונש שנגזר עליו. כן נטען כי עונשו של המערער כלל אינו מחמיר איתו יתר על המידה בשים לב לעובדה שבית המשפט המחוזי קבע כי על עונשו להיות ממוקם באמצע מתחם הענישה, אך בפועל עונשו נקבע בתחתית מתחם הענישה. כן נטען כי הטענה שהמערער נפגע בילדותו נזנחה במהלך הטיעונים לעונש, וכי מדובר בעובדה שלא הוכחה – ועל כן אין מקום לתת לה משקל במסגרת הליך הערעור.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בגזר הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי ובחינת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל באופן חלקי. סבורני כי נכון נעשה אם נורה שעונשי המאסר-על-תנאי של המערער אשר הופעלו לריצוי במצטבר ירוצו על ידו בחופף לתקופת מאסרו. תקופה זו תעמוד אפוא על 10 שנים.

11. הלכה היא עמנו כי ערכאת ערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות בהן גזר הדין מגלה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת או במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ראו, מני רבים: ע"פ 2092/21 לוז'קין נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (30.10.22); ע"פ 2260/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2022); ע"פ 5262/21 אבו טבילה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.5.2022); ע"פ 8172/21 חג'אזי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (15.5.2022)). הדברים נכונים ביתר שאת במקרים כמו זה שבפנינו, שבהם עונש המאסר שהושת על המערער לא חורג מהרף העליון לגביו הסכימו הצדדים להסדר טיעון (ע"פ 5932/21 קורובקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.7.2022)).

12. יחד עם זאת, סבורני כי מכלול נסיבותיו של המקרה שלפנינו מוביל למסקנה שהפעלת כל המאסרים-על-תנאי לריצוי במצטבר מחמירה עם המערער יתר על המידה.

13. ייאמר מיד כי למרות שטיעוני המערער עסקו ברובם במוסריות ובחוקיות מעשיהם של המתלוננים, לא בהם קא עסקינן אלא במערער עצמו. אם אכן דבק אשם פלילי במעשיהם של המתלוננים, כטענת המערער, הרי שלצורך בחינת הדברים, קיימים הליכים מתאימים אשר קבועים בחוק. המקום לדון ולהכריע באחריותם הפלילית של

המתלוננים איננו כאן. הליך הערעור על גזר דינו של המערער לא נועד למטרה זו ועל כן לא נסיט אליה את זרקורינו.

14. טענת המערער בדבר אכיפה בררנית, דינה להידחות. אכיפה בררנית היא אכיפה אשר פוגעת בשוויון בין שווים כאשר הדבר נעשה למטרה פסולה, מתוך שרירות-לב או על בסיס שיקולים שלא ממין העניין (ראו: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 814 (2005); ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקה 23 (10.9.2013)). בעניינו-שלנו, המעשים בהם הורשע המערער והמעשים אותם הוא מיחס למתלוננים אינם אותם מעשים ואין מדובר בעבירות דומות. טענת האכיפה הבררנית שבפי המערער לא יכולה אפוא לעמוד. חרף זאת, בית המשפט המחוזי התחשב בטענה זו במעט, ובנסיבות אלו איני רואה לנכון להוסיף על התחשבות זו.

15. בפסקי דין רבים עמד בית משפט זה על חומרתה וכיעורה של סחיטה באיומים – עבירה אשר מצדיקה הטלת עונשים מחמירים ללא הקלות ופשרות (ראו: ע"פ 155/15 שולי נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (6.9.2016); ע"פ 2200/16 סויטאת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.7.2016); ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (20.8.2020)). עבירה זו מסבה פגיעה חמורה במרקם חייהם של הנסחטים – במישור האישי והכלכלי כאחד – כאשר הסוחט עושה דין לעצמו, גוזל את כספו ואת רכושו של הקורבן ופוגע בחירותו (ראו: ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015)). חומרתה היתרה של העבירה מוצאת ביטוי נוסף בעובדה שקיים בה ממד ייחודי של "קשר שתיקה" אשר מונע מנפגעי העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק – וזאת מחשש למימוש איומי הסחיטה (ע"פ 4423/22 אבו עמרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.10.2022)). חשש זה הולך ומתעצם כאשר בבסיס הסחיטה עומד איום בחשיפת מידע אינטימי בעל אופי מיני. במקרים אלו, קורבן הסחיטה סופג פגיעה קשה בצנעת הפרט ובאוטונומיה האישית שלו. יפים לעניין זה דבריו של השופט נ' סולברג אשר נאמרו בע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (18.5.2022):

"במקרה של סחיטה המלווה באיום על חשיפת מידע פרטי, שהיא מעמידה את הנסחט במעין 'טרילמה'. שלוש דרכי פעולה אפשריות עומדות בפני הנסחט – שלושתן טומנות בחובן פוטנציאל נזק ממשי עבורו, ומעמידות אותו בפני בחירה קשה מנשוא. כך, הנסחט יכול להחליט לאיין את מקור הסחיטה, למשל באמצעות חשיפת המידע שבו מחזיק הסוחט. אולם, בכך מסתכן הנסחט בנזק שייגרם לו כתוצאה מחשיפת המידע, אשר אינו מעוניין שייחשף. אפשרות אחרת שבה יכול לבחור הנסחט, היא לבצע את הפעולה, או הפעולות שדורש ממנו הסוחט.

אולם, בכך יגרם לנסחט הנזק הנובע מביצוע הפעולה, אשר מעצם טבעה של הסיטואציה, אינו מעוניין לבצעה (שאחרת, לא היה צורך בפעולת הסחיטה). דרך פעולה שלישית העומדת בפני הנסחט, היא פנייה לסיוע; אם למשטרה, אם לקרוביו. אולם, פנייה זו טומנת בחובה סיכון של חשיפה, שהסוחט יגלה על עצם הפניה, ויממש את האיום. אם כן, הנסחט ניצב בפני צומת, שממנו יוצאים שלושה נתיבים; כל נתיב שבו יבחר ללכת, יביא עליו צרה אחרת. חוסר האונים והמצוקה שבו שרוי הנסחט באיומים, וניצולם על-ידי הסוחט, מחדר את חומרתה הרבה של העבירה. בנוסף, עולה מכך שמקרה שבו התממשו שני הנזקים – כלומר, הנסחט ביצע את המעשה שדרש הסוחט, ולאחר מכן הסוחט מימש את האיום – הוא בעל חומרה יתרה.”

16. המערער דכאן פעל בשיטה ערמומית, מתוכננת היטב, וכן במניפולטיביות ובנחישות רבה, על-מנת ליצור הזדמנות-פז (תרתי משמע) לסחוט את המתלוננים ולהעמידם במצב בו חשיפת הסחיטה היא כמעט בלתי אפשרית. יש להדגיש כי בכל המקרים שבהם עסקינן המערער הציג את דמותו הבדיונית בתחילת ההתקשרות כבגיר ורק לאחר מכן, לעיתים זמן קצר ביותר לפני המפגש עם המתלונן, היה מציין שלמעשה הוא קטין. בעת המפגש המערער הציג את עצמו כבעל שררה, הראה בקיאות בחייהם הפרטיים של המתלוננים, כולל שמות של בני משפחתם, ודרס ברגל גסה את פרטיותם וכבודם של המתלוננים בכך שערך חיפושים בטלפונים, ברכביהם ובבתיהם, לקח מהם כספים שמצא בחיפושיו, ולעיתים אף דחק בהם לקחת הלוואות מהבנק כדי לשלם את כספי הסחיטה. כאשר סירב אחד המתלוננים לסחיטה (אישום 10), מימש המערער את האיום ושלה הודעות מאיימות ואת התכתבויותיו עם המתלונן לאשתו של המתלונן וכאמור גם במעשים אלה יש חומרה יתרה. נחישותו של המערער לטמון למתלוננים פח באה לידי ביטוי בשלושה מקרים (אישומים 5, 22 ו-24), בהם סירבו המתלוננים מפורשות למפגש מיני עם קטין. בכל אחד ממקרים אלה, יצר המערער תחבולה או אמתלת שווא אשר הובילו למפגש עם המתלונן ולמעשה הסחיטה.

17. אין לקבל את טענת המערער לפיה הוא זכאי להקלה משמעותית בעונשו בשל כך שפעל כמעין vigilante: לוכד עברייני מין במינוי עצמי. כפי שציין בית המשפט המחוזי בגזר הדין, במהלך ביצוע העבירות, לא טרח המערער למסור את שמותיהם של המתלוננים למשטרה, ולמעשה במובן מסוים אף אפשר להם לחמוק מעונש ולהמשיך במעשיהם ללא הפרעה. זאת ועוד: נסיבות המקרים שבהם עסקינן מלמדות על כך שהמערער פעל בעיקר מתוך בצע כסף. כיום, מבקש המערער לחשוף את שמותיהם של המתלוננים ולהעמידם לדין, אולם אף בקשה זו – כך נראה – אינה מונעת על ידי רדיפת

הצדק למען הצדק. בקשה זו מונעת בעיקרה על ידי רצון המערער להעתיק את האשמה, או לפחות חלק מהאשמה, ממנו למתלוננים. כפי שכבר ציינתי, שאלת אשמתם של המתלוננים צריכה להתברר במסגרת שנועדה לה, קרי: במשטרה ובפרקליטות המדינה. במסגרת ההליך הנוכחי, עלינו להתמקד במעשיו הפליליים של המערער ובעונש שראוי להשית עליו בגין מעשים אלו.

18. כמו כן לא נוכל – וממילא לא נרצה – לשעות לטענת המערער כי פעל מתוך נקם בשל פגיעה קשה שחווה בעברו. ראשית, מדובר בטענה אשר לא נטענה בבית המשפט המחוזי במהלך הטיעונים לעונש. שנית וזאת העיקר: גם אילו היה מדובר בטענה מבוססת, לא היה בה כדי לסייע למערער אחרי שידענו כי הלה פעל כפי שפעל – בתחום, בעורמה ובנחישות – מתוך בצע כסף.

19. העונש שנגזר על המערער אכן נוטה לחומרא. יחד עם זאת, נסיבות ביצוע העבירות, ובהן: המספר הגדול של הקורבנות; סכומי הכסף הגבוהים שסחט מהם המערער במשך תקופה ארוכה; תחכומה של התכנית העבריינית; נחישותו של המערער להוציאה לפועל; הנזקים הממשיים שנגרמו למתלוננים; עברו הפלילי של המערער שכולל הרשעות בעבירות דומות; וכן העובדה כי המערער לא שינה את דרכיו חרף ההליכים הטיפוליים – כל אלו מצדיקים את העונש מושא הערעור. לצד זאת, לנוכח המאסר הממושך – בן 10 שנים – שהושת על המערער, ולאור מכלול הנסיבות, סבורני כי נכון היה שלא להוסיף אליו את המאסרים על-תנאי לתקופות קצרות שהיו תלויים ועומדים נגדו.

20. אשר על כן, הנני מציע לחבריי לקבל את הערעור שלפנינו באופן חלקי ולקבוע כי עונשי המאסר-על-תנאי שבית המשפט המחוזי ראה לנכון להפעיל, ירוצו על ידי המערער בחופף למאסר בפועל, בן 10 שנים, שנגזר עליו לרצות בגין העבירות בהן הוא הורשע בהליך קמא. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו על כנם.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט ח' כבוב:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, כ"ו בכסלו התשפ"ג (20.12.2022).

שופט

שופט

שופט